

POČÁTEK SÉRIE, Z NÍŽ TUHNE KREV V ŽILÁCH

Po stopách
JACKA
ROZPAROVAČE

KERRI MANISCALCO

Po stopách
JACKA
ROZPAROVAČE

Copyright © 2016 by Kerri Maniscalco

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Martin Novák, 2021

Cover © Carrie Schechter, 2021

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-1650-0 (pdf)

KERRI MANISCALCO

Po stopách
JACKA
ROZPAROVAČE

*Poteče krev.
A krev prý plodí krev.*

William Shakespeare, *Macbeth*

KAPITOLA PRVNÍ

ÚVODNÍ ŘEZ

*Laboratoř doktora Jonathana Wadswortha, Highgate
30. srpna 1888*

Přitiskla jsem palec a ukazováček na ledově chladné tělo a roztáhla kůži na hrudi, jak mě to strýček učil.

Provést úvodní řez správně je naprosto bezpodmínečné.

Pomalu jsem přiložila ostří nože ke kůži, přitom jsem dbala na vhodný úhel, aby byl řez co nejčistší. Cítila jsem, že mi strýček stojí za zády a sleduje každý můj pohyb, ale soustředila jsem se pouze na skalpel ve své ruce.

Bez váhání jsem potáhla skalpelem od ramene k hrudní kosti, přičemž jsem se snažila vést řez co nejhlouběji. Lehce jsem přitom pozvedla obočí, ale hned jsem nasadila nečitelnou masku. Nečekala bych, že se tělo bude podvolovat ostří skalpelu tak snadno. Napadlo mě, že se to ani moc neliší od porcování vepřového roštěnce před grilováním. A ta myšlenka mě asi neznepekovojovala tak, jak by možná měla.

Z provedeného řezu se zvedl odporně nasládlý zápach. Mrtvola nebyla tak čerstvá jako ostatní. Měla jsem podezření, že ne všechna těla, co tu jsou, získal strýček legální cestou nebo od dárců, a zalitovala jsem, že jsem si nevzala dýchací přístroj, který mi prve nabízel.

Z úst mi vycházely obláčky páry, ale odmítala jsem se podat třesu z chladu. Poodstoupila jsem, abych zhodnotila svou práci. Pod pantoflemi mi přitom zašustily piliny.

Z řezu nevytékala téměř žádná krev a to, co vytékalo, bylo příliš husté a ztuhlé, příliš cizí, než aby to bylo děsivé. Kdyby byl ten člověk po smrti méně než třicet šest hodin, krev by vytekla na stůl a pak na zem, kde by ji nasákly piliny. Otřela jsem si skalpel o zástěru, na níž zanechal tmavou skvrnu.

Byl to dokonale provedený řez, jak jinak.

Nachystala jsem se k dalšímu tahu, ale strýček mě pokynem ruky zastavil. Při pomyšlení, jak brzy jsem zapomněla na jeho radu, jsem se kousla do rtu.

Strýčkovy neustálé dohady s mým otcem – přičemž ani jeden z nich si nevzpomínal, jak vlastně vznikly, zato já ano – v něm vzbudily pochybnosti o tom, zda si mě má nechat v učení. Pokud bych navíc projevila neschopnost, nijak by mi to nepomohlo, obzvláště pokud jsem chtěla jít druhý den do školy.

„Moment, Audrey Rose,“ řekl strýček a vytrhl mi zakrvácený skalpel z ruky.

Poté odzátkoval lahev čiré tekutiny, kterou nanesl na kus hadru, a do vzduchu se vznesl ostrý zápach, jenž se mísil s pachem rozkládajících se orgánů. Dezinfekčních prostředků měl stejně jako skalpelů ve své sklepní laboratoři celou spoustu. Měla jsem skalpel některým z těch prostředků očistit.

Podobnou chybu už nikdy neudělám.

Rozhlédla jsem se po sklepení, kde bylo podél stěny připraveno několik dalších těl, bledé končetiny ztuhlé jako sněhem pokryté větve. Pokud si nepospíším, budeme tu až do rána a otec, veledůležitý lord Edmund Wadsworth, je schopen zburcovat celý Scotland Yard, jestli nedorazím domů včas.

S ohledem na jeho postavení by po mně nejspíš začala pátrat celá armáda policistů.

Strýc znovu zazátkoval lahev s kyselinou karbolovou a podal mi jiný skalpel, jenž připomínal dlouhý tenký jídelní nůž. Byl mnohem ostřejší než ten předchozí. Sterilizovaným nástrojem jsem pak provedla obdobný řez na druhém rameni

a pokračovala dál k břichu zesnulého, abych se zastavila těsně nad pupkem.

Strýc mě nevaroval, jak náročné bude rozříznout hrudní koš. Pokradmu jsem se na něj podívala, ale jeho pohled se lačně vpíjel do mrtvolky přede mnou.

Někdy mě temnota v jeho očích děsila víc než mrtví, do kterých jsme řezali.

„Budeš muset rozlomit žebra, aby ses dostala k srdci.“

Věděla jsem, že má co dělat, aby se ovládl a neudělal to sám. Ve společnosti mrtvol trávil většinu nocí. Přistupoval k nim jako k poutavým učebnicím; pitvání a odhalování tajemství ukrývajících se na stránkách mezi kůží a kostmi si do slova užíval. Dříve než by ho jeho posedlost zcela přemohla, jsem rychle hrudní koš rozlomila a otevřela si tak cestu k srdci a ostatním vnitřním orgánům.

Do nosu mě udeřil odporný zápach. Bezděčně jsem o krok couvla a div jsem si nezakryla ústa dlaní. Strýc na toto otevření dychtivě čekal. Přistoupil k mrtvole, ale než mě mohl odstrčit stranou, zabořila jsem ruce do břicha a šátřala v rozměklých blanách, dokud jsem nenašla, co jsem hledala.

Na vyjmutí jater jsem se nejprve duševně připravila, pak jsem si znovu vzala od strýce skalpel a po několika dalších řezech a škubnutích se mi orgán podařilo uvolnit.

S vlhkým plesknutím jsem ho hodila na připravený tác na vzorky a potlačila nutkání utřít si ruce o zástěru. Jedna věc byla nechat strýcovy sluhy, aby vyčistili trochu krve, ale ty kousky tkání a lepkavá krev, jež mi ulpěly na rukách, to bylo něco úplně jiného.

Nemohli jsme si dovolit přijít o další služebnictvo a strýc rozhodně nepotřeboval, aby se o něm šířily další povídačky. Někteří lidé ho již beztak považovali za blázna.

„Jaký je tvůj lékařský úsudek o příčině smrti tohoto muže, Audrey Rose?“

Játra byla v otřesném stavu. Podélně i napříč se po nich táhlo několik jizev, jež připomínaly vyschlá koryta řek a jejich přítoků. Můj první úsudek byl, že šlo o silného alkoholika.

„Zdá se, že zemřel na cirhózu.“ Ukázala jsem na zjizvení. „Myslím, že mu játra už nějakou dobu selhávala.“ Přešla jsem k hlavě a rozevřela víčka jednoho oka. „Běльмо je lehce zažloutlé, což podporuje mé podezření, že už několik let pomalu umíral.“

Vrátila jsem se k játrům a opatrně z nich odřízla kousek, na který jsem se chtěla později podívat pod mikroskopem. Opláchla jsem ho a uložila do sklenice ke konzervaci. Musela jsem ho označit a uložit na polici s dalšími naloženými orgány. Vést záznamy o každé z pitev je velmi důležité.

Strýc přikývl. „Velmi dobře. Velmi dobře, samozřejmě. A co –“

Dveře laboratoře praskly o zeď, aby se v nich objevila mužská silueta. Klobouk měla naražený do čela a kabát se téměř dotýkal země, takže nebylo možné vidět, jak přesně ten člověk vypadá, ani jak je starý, nicméně byl velmi vysoký. Podvědomě jsem ustoupila o krok zpět v naději, že strýc vytáhne nějakou zbraň, ale toho temná postava před námi nijak nevyvedla z míry.

Příchozí mou přítomnost zcela ignoroval a soustředil se výhradně na strýce. „Je to připraveno, profesore.“

Hlas měl hladký a dalo se z něj tušit, že je mladý. Povytáhla jsem obočí, zvědavá, k čemu se strýc a jeho žák chystají.

„Tak brzy?“ Strýc se podíval na hodiny na stěně, pak na tělo na stole a nakonec na mě. Neměla jsem tušení, co je ten neomalený muž zač, ani co bylo připraveno, ale měla jsem pocit, že v tuhle pozdní hodinu to nemůže být nic dobrého. Strýc si promnul bradu. Po chvíli, jež mi připadala jako věčnost, na mě upřel zvědavý pohled. „Dokážeš tu mrtvolu zavřít sama?“

Napřímila jsem se a vystrčila bradu. „Samozřejmě.“

Přišlo mi vskutku absurdní, že se strýc domníval, že nejsem něčeho tak jednoduchého schopna, obzvláště poté, co jsem si před chvílí vedla tak dobře, když jsem se musela hrabat ve vnitřních orgánech muže na stole.

„Tetička Amélie říká, že umím šít moc dobře,“ dodala jsem. Ačkoli teta neměla na mysli zrovna šití kůže, když chválila mé schopnosti, to jsem si jistá. „Nicméně jsem v létě cvičila šití na mršině divokého prasete a propichovat jeho silnou kůži mi nečinilo žádné problémy. Tohle nebude o moc jiné.“

Temná postava se uchechtla. Byl to zatraceně odporný zvuk. Zachovala jsem klidný výraz, přestože to ve mně doslova vřelo. Na mých slovech nebylo nic k smíchu. Ať už šlo o šití kůže, nebo vyšívání, záleželo na zručnosti, ne na tom, s čím člověk pracuje.

„Velmi dobře.“ Strýc si oblékl černý svrchník a z krabice u svého stolu vyndal něco, na co jsem dost dobře neviděla. „Můžeš to tělo zavřít. Nezapomeň za sebou zamknout, až budeš odcházet.“

Mladý muž odešel po schodech nahoru, aniž by se jedinrát ohlédl. Byla jsem ráda, že jde pryč. Strýc se ve dveřích zastavil a nervózně svými zjizvenými prsty zabubnoval o futra.

„Až skončíš, odveze tě můj kočár domů,“ řekl. „Ostatním vzorkům se budeme věnovat zítra odpoledne.“

„Strýčku, počkej!“ Oběhla jsem pitevní stůl. „Co zítřejší škola? Tvrdil jsi, že mi dnes řekneš.“

Zabloudil pohledem k rozřezané mrtvole na stole, aby mi pak pohlédl do nedočkavé tváře. Viděla jsem, jak se mu hlavou honí tisíce důvodů, proč bych na jeho přednášku z oboru forenzního lékařství neměla chodit.

Přitom to, že se to nesluší, mu dělalo starosti ze všeho nejméně.

Otec by ho doslova přetrhl, kdyby zjistil, že mě vzal do učení.

Strýc Jonathan si povzdechl. „Musíš přijít oblečená jako kluk. A jestli během výuky cekneš jediné slovo, bude to naposledy. Rozumíš?“

Vehementně jsem přikývla. „Slibuju. Budu tiše, úplně jako bych byla mrtvá.“

„Hm,“ řekl strýc, nasadil si klobouk a stáhl si ho do čela, „mrtví mluví k těm, kdo naslouchají. Ty musíš být ještě tišší.“

KAPITOLA DRUHÁ

KREVNÍ MSTA

Chlapecká škola Harrow, Londýn
31. srpna 1888

Podle mého strýce nebylo z tak brutálně podříznutého hrdla tolik krve, jak by se dalo očekávat.

Jeho popis drastické scény, jíž byl toho rána přítomen, jsem jen tak tak dokázala sledovat a mé poznámky byly poměrně roztržité stejné jako mé myšlenky.

„Povězte mi, chlapi,“ zeptal se nás strýc, zatímco přecházel po nízkém pódiu ve středu galerie, a přitom na mě na chvíli upřel své bledě zelené oči, „co lze vyvodit z toho, že krev pod tělem byla již sražená? Ba co víc, bylo jí tak málo, že by sotva naplnila litrovou nádobu. Co to vypovídá o smrti oběti?“

Nutkání vykřiknout odpověď se ve mně vzpínalo jako nebohé zvíře toužící uniknout z klece, ve které bylo zamčeno s mým svolením. Místo abych toho démona vypustila do světa, jsem tiše seděla s pevně stisknutými rty a kloboukem naraženým do čela. Svou rozmrzelost jsem zakrývala tím, že jsem se rozhlížela po výrazech ve tvářích spolužáků. V duchu jsem si povzdechla. Většina z nich byla pobledlá a vypadala, že se co chvíli pozvrací. Nedokázala jsem si ani představit, co by dělali, kdyby měli pitvat mrtvolu.

Nenápadně jsem si škrábala zaschlou krev z nehtových lůžek, vzpomínala na to, jaké to bylo držet v rukou lidská játra, a přemýšlela, co mě při dnešní autopsii čeká.

Chlapec s tmavě hnědými vlasy – upravenými stejně pečlivě jako jeho bezvadně vyžehlená uniforma – zvedl prudce ruku, jako když vystřelí šíp do vzduchu. Prsty měl plné inkoustových skvrn, jako by ho psaní poznámek natolik pohlcovalo, že nedbal na slušné způsoby. Už jsem si ho všimla prve, zaujal mě zápal, s nímž si metodicky dělal poznámky. Byl učení téměř posedlý – což byla vlastnost, kterou jsem u něj musela obdivovat.

Strýc na něj kývl. Chlapec si odkašlal, postavil se a se zády sebevědomě napřímenými se namísto na mého strýce obrátil k ostatním spolužákům.

Přimhouřila jsem oči. Byl poměrně vysoký. Nemohl to být ten tajemný návštěvník z předešlého večera?

„Dle mého názoru je zcela zřejmé,“ konstatoval tónem hraničícím s lhotejností, „že vrah oběti učinil nějaké nemravné návrhy, aby ji vylákal někam do soukromí, nebo se k ní připlížil – protože byla očividně opilá – a zabil ji zezadu.“

Nedalo se to říci s jistotou, protože včera toho moc nenařekl, ale podle hlasu se *mohlo* jednat o onoho tajemného návštěvníka mého strýce. Uvědomila jsem si, že se k němu nakláním blíž, jakoby v domnění, že ho z větší blízkosti budu moci poznat.

Strýc Jonathan si odkašlal, aby arogantního chlapce přerušil, a posadil se na dřevěný stůl. Usmála jsem se. Jeho chování jistě mělo své opodstatnění. Řeči o prostitutkách ho vždy dopalovaly, ale teď si nemohl dovolit nikoho přede mnou za příliš otevřenou mluvu vyplísnit.

Otevřel zásuvku, vyndal z ní brýle, otřel je do svého tvrdého saka a nasadil si je na nos. Předklonil se a zeptal se: „Proč si myslíš, že oběť byla napadena zezadu, Thomasi, když je většina mých kolegů přesvědčena, že v okamžiku útoku ležela?“

Těkala jsem pohledem z jednoho na druhého, překvapená, že strýc použil studentovo křestní jméno. Byla jsem si teď

téměř jistá, že jde o tajemného cizince, jenž ho včera večer navštívil. Chlapec, Thomas, se zamračil.

Zlatohnědé oči byly do jeho kostnaté tváře zasazeny tak dokonale, jako kdyby je namaloval sám Leonardo da Vinci. Kéž bych měla také tak husté řasy. Hranatá brada mu dodávala odhodlaný výraz. Dokonce i jeho nos byl štíhlý a královský a umocňoval dojem ostražitosti, jenž beztak vyzařoval z každého jeho výrazu tváře. Kdyby si nebyl tak nesnesitelně jistý svou inteligencí, dal by se považovat za přitažlivého, řekla bych.

„Protože, jak jste řekl, pane, bylo hrdlo proříznuto zleva doprava. Vezmeme-li v úvahu, že většina lidí jsou praváci, lze s ohledem na způsob vedení řezu směrem dolů, který jste popsal, a statistickou pravděpodobnost, že vrah byl pravák, vyvodit, že by tento úkon bylo nejsnazší provést *zpoza* oběti.“

Thomas popadl studenta, jenž seděl vedle něj, a postavil ho na nohy, aby svá slova názorně demonstroval. Nohy židle zaskřípěly o podlahu, jak se mu chlapec snažil vyprostit, ale Thomas ho držel pevně jako hroznýš královský svírající svou oběť.

„Pravděpodobně ji levou rukou chytil kolem hrudi nebo trupu, přitáhl si ji k sobě, *takhle*,“ smýkl svým spolužákem, „možná jí něco zašeptal do ucha, aby nekřičela – protože, jak jste zmínil, nikdo nic neslyšel –, a rychle jí podřízl hrdlo. Jednou, když stála, pak ještě dvakrát, když padala k zemi. To vše dřív, než si vůbec stačila uvědomit, co se děje.“

Po simulaci aktu vraždy pustil Thomas spolužáka na zem, překročil ho a vrátil se na své místo a ke svému předchozímu nezájmu. „Pokud byste zkoumal krvavé skvrny na jatkách, jsem si jist, že byste našel něco jako inverzní vzorec, protože dobytek při porážce obvykle visí hlavou dolů.“

„Ha!“ Strýc tleskl dlaněmi tak hlasitě, že se to místností rozlehlo jako výstřel.

Při jeho náhlém výlevu jsem sebou prudce trhla. Naštětí se většina spolužáků zachovala stejně. Nebylo pochyb, že strýc je do vražd vášnivě zapálený.

„Tak proč, jak volají odpůrci, nebyla celá horní část plotu od krve?“ zvolal strýc, přičemž se udeřil pěstí do dlaně. „Jestliže měla proříznutou krční tepnu, musela krev stříkat rytmicky všude kolem. Jen se zeptej ostatních lékařů a odborníků, kteří byli na místě činu.“

Thomas přikývl, jako kdyby přesně tuhle otázku očekával. „To lze snadno vysvětlit. Při prvním útoku měla šátek, který jí pak spadl. Nebo jí ho možná vrah strhl, aby si do něj otřel čepel nože. Mohl trpět neurózou, nebo něčím takovým.“

V místnosti se rozhostilo ticho husté jako mlha nad East Endem, jak jsme všichni zpracovávali živý obraz, jejž nám Thomas právě vykreslil. Strýc mě naučil, jak je důležité držet u těchto typů případů emoce stranou, ale nebylo jednoduché mluvit o ženě tak, jako kdyby to bylo zvíře přivedené na porážku.

Bez ohledu na to, jak moc se dotyčná slušné společnosti vzdálila.

Ztěžka jsem polkla. Bylo znepokojivé, jak dokázal vysvětlit, proč vrah jednal tak, jak jednal, a zároveň se přitom, jak se zdálo, dokázal zcela oprostít od svých emocí, bylo-li to třeba. Trvalo několik vteřin, než strýc odpověděl, ale když tak učinil, usmíval se jako šílený, oči změněné ve žhnoucí jiskry zasazené do lebky.

Nemohla jsem se ubránit svíravému pocitu závisti. Nedokázala jsem říct, jestli jsem tak rozrušená proto, že strýc vypadal tak potěšeně, nebo že jsem si přála postavit se tomu chlapci osobně. Z celé třídy se násilnost tohoto zločinu jeho dotýkala nejméně. Strach rodině oběti ke spravedlnosti nepomůže – zdálo se, že tento chlapec si je toho velmi dobře vědom.

Zaplašila jsem své myšlenky a soustředila se na přednášku.

„Brilantní dedukční schopnosti, Thomasi. Já jsem rovněž přesvědčen, že oběť byla napadena zezadu ve stoje. Čepel nože byla s největší pravděpodobností šest až osm palců dlouhá.“ Strýc se odmlčel, aby třídě rukama ukázal, jak byla čepel dlouhá.

Zmocnil se mě nepříjemný pocit. Čepel byla přibližně tak dlouhá jako u skalpelu, s nímž jsem včera večer pracovala.

Strýc si odkašlal. „Soudě podle rozeklanosti řezu na břiše bych řekl, že byl proveden posmrtně na místě, kde bylo tělo nalezeno. Také si myslím, že byl náš vrah něčím vyrušen a nedosáhl toho, o co mu šlo. Na základě dalších důkazů, o něž jsem se s vámi ještě nepodělil, se domnívám, že byl buď levák, nebo vládne oběma rukama stejně dobře.“

Chlapec v první řadě zvedl roztřesenou paži. „Jak to myslíte? O co mu tedy původně šlo?“

„Modli se, abychom se to nedozvěděli,“ odvětil strýc ponuře. Zakroutil si cípem svého bledého kníru, jak to dělával, když se pohroužil do myšlenek. Věděla jsem, že ať už teď řekne cokoli, nebude to příjemné. Spustil ruku a přešel za stůl.

Aniž bych si to uvědomila, sevřela jsem okraje své židle tak pevně, až mi zbělely klouby. Povolila jsem sevření, ale jen trochu.

„Pro účely této přednášky svou teorii trochu rozvinu.“ Znovu se rozhlédl po místnosti. „Jsem přesvědčen, že mu šlo o orgány. Detektivové nicméně mé mínění nesdílejí. Mohu jenom doufat, že se nemýlí.“

Zatímco se rozproudila diskuse nad jeho teorií o tom, že vrah chtěl získat nějaké vnitřní orgány, začala jsem si do sešitu překreslovat z tabule anatomické obrázky, abych si trochu pročistila hlavu. Stránky mého sešitu zdobily kresby rozpitvaných prasat, žab, krys a dalších, mnohem znepokojivějších věcí jako lidských střev a srdcí.

Sešit byl plný kreseb, nad nimiž by se každá dáma otrásla odpořem, ale já přesto nedokázala svou zvědavost ovládnout.

Na sešit dopadl něčí stín. Nějak jsem vytušila, že je to Thomas, ještě dřív, než promluvil. „Ten stín byste měl nakreslit nalevo od těla, jinak to vypadá jako kaluž krve.“

Ztuhla jsem, ale držela jsem ústa zavřená, jako kdyby mi je sešil nějaký lehkovážný zřízenec pohřebního ústavu. V mém nitru plály plameny a já proklínala reakci svého těla na tak protivného člověka.

„Vážně, ty absurdní šmouhy byste měl vygumovat,“ poznamenal. „Světlo z pouliční lampy dopadalo z tohoto úhlu. Máte to všechno úplně špatně.“

„Vážně, měl byste si hledět svého.“

Zavřela jsem oči a v duchu si vynadala. Až do téhle chvíle se mi bez problémů dařilo být zticha a nepouštět se s nikým do řeči. Jedno jediné zaváhání by mě mohlo stát místo ve třídě.

Řekla jsem si, že člověk by neměl dávat vzteklému psovi najevo svůj strach, a pohlédla Thomasovi pevně do očí. Na rtech mu pohrával lehký úsměv a mně se srdce v hrudi rozbušilo jako drožkářskému koni uhánějícímu přes Trafalgar Square. Připomněla jsem si, že je to namyšlený pitomec, a zrychlený tep přisoudila výhradně svým napjatým nervům. Radši bych se vykoupala ve formaldehydu, než abych se z třídy nechala vystrnadit tímhle nesnesitelným hochem.

Ať už byl jakkoli pohledný.

„Přestože si vašich postřehů cením,“ procedila jsem skrz zatnuté zuby, přičemž jsem se ze všech sil snažila mluvit co nejtišeji, „uvítal bych, pokud byste byl tak laskav a nevyrušoval mě ze studia.“

Oči mu zajiskřily, jako kdyby odhalil nějaké zábavné tajemství. Cítila jsem se jako myš, jež padla do spárů přespříliš chytré kočky.

„Dobře tedy, pane...?“ Způsob, jakým slovo *pane* vyslovil, nedával žádný prostor k mylnému výkladu; bylo mu jasné, že žádný mladý muž nejsem, ale z bůhvíjakého důvodu se rozhodl na tu hru přistoupit. Při náznaku jeho shovívavosti jsem se trochu obměkčila, ztišila hlas tak, aby mě slyšel jenom on, přičemž se mi z našeho sdíleného tajemství srdce znovu rozbušilo.

„Wadsworthová,“ řekla jsem šeptem. „Jmenuji se Audrey Rose Wadsworthová.“

Tvář se mu rozzářila pochopením. Na okamžik se ohlédl po strýci, jenž byl stále plně zabrán do zanícené debaty. Podal mi ruku a já mu jí neochotně potřásla. Doufala jsem přitom, že mé dlaně neprozradí, jak jsem nervózní.

Možná by bylo skvělé mít přítele, s nímž bych se o přípa-dech mohla bavit.

„Myslím, že jsme se včera večer viděli,“ odvážila jsem se poznamenat s větší sebejistotou. Thomas se zamračil a má nově nabytá jistota byla rázem ta tam. „V laboratoři mého strýce?“

Jeho tvář se zachmuřila. „Omlouvám se, ale nemám tušení, o čem to mluvíte. Tohle je poprvé, co se spolu bavíme.“

„No, včera se taky o nějakém mluvení zrovna hovořit nedalo.“

„Rád jsem vás poznal, slečno Washworthová. Jsem si jist, že si v blízké budoucnosti budeme moci popovídat víc. Vlastně velmi blízké, protože dnes večer u něj budu na praxi. Třeba mi dopřejete to potěšení, abych si vyzkoušel pár svých teorií?“

Znovu jsem se začervenala. „Vašich teorií? O čem přesně?“

„O vašem skandálním rozhodnutí nastoupit do této třídy, samozřejmě.“ Usmál se. „Tak podivnou dívku se člověku nepoštěstí potkat každý den.“

Přátelská vřelost, již jsem k němu začínala pociťovat, náhle zamrzla jako hladina rybníka v třesnutém mraze. Obzvláště proto, že si zjevně vůbec neuvědomoval, jak dokáže být

otravný, a usmíval se s takovou bezstarostností. „Miluji hádanky a jsem rád, když se ukáže, že jsem měl pravdu.“

Nějakým způsobem se mi podařilo se ovládnout, abych mu něco neodsekla. Namísto toho jsem se upjatě usmála. Tetička Amélie by byla spokojená, že jsem si z hodin pravidel společenského chování něco odnesla. „Velmi se těším, až si budu moci vyposlechnout vaše fascinující teorie o mých životních volbách, pane...?“

„Džentlmeni!“ zvolal strýc. „Kdybyste ráčili, rád bych, abyste všichni doma sepsali své teorie o vraždě slečny Mary Ann Nicholsové a přinesli je zítra na hodinu.“

Thomas mě ještě jednou obdařil svým prohnáním úsměvem a vrátil se ke svým poznámkám. Když jsem zavírala sešit a sbírala si školní potřeby, nemohla jsem přestat myslet na to, že by on třeba také byl taková neodbytná záhada k rozluštění.

KAPITOLA TŘETÍ

ČAJ A PITVY

Rezidence lorda Wadswortha, Belgrave Square
31. srpna 1888

„Kam chceš v tuhle hodinu jít?“

Otec stál v hale u hodin po dědečkovi – tón jeho hlasu byl nervní a staromódní zároveň – a kontroloval si čas na kapesních hodinkách. Otce a strýce od sebe dělilo jenom pár let a až donedávna by je lidé mohli považovat za dvojčata. Svaly na otcově hranaté čelisti se napjaly. Nepříjemnější otázky měly teprve následovat. Náhle mě přemohlo nutkání rozběhnout se zpátky po velkém schodišti.

„Já – já, slíbila jsem strýci Jonathanovi, že k němu přijdu na čaj.“ Sledovala jsem, jak se prudce nadechl, a potom jsem klidným hlasem dodala: „Odmítnout jeho pozvání by bylo nezdvořilé.“

Než k tomu stačil cokoli říct, rozletěly se dveře dokořán a dovnitř vtrhl můj bratr, jako sluneční paprsek pronikající ponurou šedí jinak zachmuřeného dne. Rychle zhodnotil situaci a vyhrkl: „Musím říct, že se zdá, že dnes odpoledne mají všichni tak dobrou náladu, až mi to trochu nahání obavy. Co se na mě trochu zamračit, dobrý muži. Á,“ zasmál se nad pohledem, jímž ho otec zpražil, „to je ono! Vedeš si skvěle, otče.“

„Nathanieli,“ oslovil ho otec přísně, zatímco svýma ledově chladnýma očima těkal z jednoho na druhého. „Tahle záležitost se tě netýká.“

„Znovu se bojíme vypustit děvče z ochranné bubliny? Mohla by, nedej bože, chytnout neštovice a zemřít. Ne, počkat!“ Nathaniel naklonil hlavu. „To už se vlastně stalo, ne?“ Teatrálně mě chytil za zápěstí, zkontroloval mi puls, pak ustoupil. „U všech svatých, otče. Je docela živá!“

Otcova bledá ruka se třásla, když si otíral čelo kapesníkem, což nikdy nevěstilo nic dobrého. Nathaniel obvykle dokázal otcovy obavy rozptýlit dobře zvolenou vtípnou poznámkou. Dnes to ale neplatilo. Nemohla jsem si nevšimnout, že se otcí kolem úst objevily nové vrásky, jež jeho obličejí dodávaly věčně zachmuřený výraz. Kdyby dokázal zapomenout alespoň na část svých nekonečných starostí, ubralo by to jeho kdy si pohledné tváři desítky let. Poslední dobou mu také dříve blondatými vlasy stále více prokvétaly šediny.

„Právě jsem otcí říkala, že jsem na cestě ke kočáru,“ řekla jsem co nejpříjemněji a předstírala, že si napjaté atmosféry nevšímám. „Jedu za strýcem Jonathanem.“

Nathaniel spráskl ruce v rukavicích a ve tváři se mu objevil potutelný úsměv. Nemohl odolat nutkání mě ve studiu medicíny, pro něž jsem se rozhodla, podporovat. Hlavně můj moderní přístup – proč by dívky neměly mít stejné právo na profesi či vzdělání – mu skýtal nekonečnou zábavu.

Díky své zálibě v rozepřích byl bratr skvělým advokátním koncipientem, ale jeho vrtkává pozornost ho brzy zavedla jinam. K jeho počátečním vrtochům patřilo několik měsíců studií medicíny, pak umění, po nichž následovaly hrozivé pokusy o hru na housle – jež skončily zle pro všechny, kdo měli tu smůlu, že ho slyšeli cvičit.

Nicméně jakožto dědic rodinného majetku nemusel studovat vůbec. Bylo to jen něco na zabití volných chvil a odpolndní vedle popíjení s jeho nafoukanými přáteli.

„Ano, to je pravda. Vzpomínám si, že strýc začátkem týdne něco o čaji říkal. Bohužel jsem musel jeho pozvání odmítnout,

protože mám spoustu práce se studiem a vůbec.“ Upravil si rukavice, uhladil oblek, poodstoupil ode mne a usmál se. „Tvé šaty jsou na dnešní počasí a zvláštní příležitost výjimečné. Už je ti sedmnáct, že? Vypadáš úžasně, oslavenkyně. Nemám pravdu, otče?“

Otec si mě bedlivě prohlédl. Nejspíš hledal nějakou známku lži, díky níž by mi mohl cestu ke strýci zakázat, ale nic nenašel. Praktičtější oblečení jsem už měla připravené v kočáře. Jestliže nemohl dokázat, že se chystám provádět příšerné věci s mrtvými těly a riskovat infekci, pak mi neměl prakticky jak v cestě zabránit.

Pro teď jsem byla oblečena tak, jak se na odpolední čaj sluší a patří; šaty z moaré mi ladily s matně zelenou barvou hedvábných pantoflíčků a korzet jsem měla stažený tak, že mi každý nádech připomínal, že ho mám na sobě.

Najednou jsem byla ráda za rudé rukavice, jež jsem měla zapnuté až k loktům; elegantně skrývaly, jak se mi potí dlaně.

Otec si unaveně přejel rukou po tváři. „Protože máš narozeniny, můžeš tam na čaj zajet, ale pak se hned vrátíš rovnou domů. Nechci, abys chodila kamkoli jinam. Ani nechci, aby ses účastnila těch“ – roztřesená ruka mu vystřelila do vzduchu jako raněné ptáče – „těch *aktivit*, kterým se tvůj strýc věnuje. Jasně?“

S úlevou jsem přikývla, ale otec ještě neskončil.

„Kdyby se tvé sestře něco stalo,“ pravil s pohledem upřeným na mého bratra, „poneseš za to zodpovědnost ty.“

Otec zůstal ještě chvíli hledět Nathanielovi do očí, aby se pak otočil a rozhněvaně odešel. Pozorovala jsem ho, jak kráčí chodbou, dokud za sebou jediným rázným máchnutím nezabouchl dveře své pracovny. Věděla jsem, že si brzy zapálí doutník a zůstane tam zamčený až do rána, dokud ho myšlenky a vzpomínky na matku neukolébají k neklidnému spánku.

Obrátila jsem svou pozornost k Nathanielovi, který z kapsy vytáhl svůj oblíbený stříbrný hřeben a prohrábl si jím vlasy. Ani jeden z jeho zlatých pramenů nesměl zůstat neupravený, jinak by se nejspíš celý svět zhroutil. „Trochu teplo na kožené rukavice, nemyslíš?“

Bratr pokrčil rameny. „Chystám se ven.“

Přestože bych si s ním moc ráda popovídala, měla jsem nálehavé povinnosti, jež jsem musela obstarat. Strýc byl mužem mnoha zvyků a nedochvilnost nebyla tolerována. Bez ohledu na to, že jsem měla narozeniny. Osobně se domnívám, že by mrtví nic nenamítali, kdyby museli na to, až je někdo rozřízne a začne zkoumat, čekat o pět minut déle, ale hlasitě se o tom zmínit jsem si nikdy nedovolila. Navštěvovala jsem strýce, aby mě učil, ne abych v něm podněcovala jeho demony.

Naposledy když jsem toto pravidlo zpochybnila, mě měsíc nechal odmáčet zakrvácené piliny. Takový trest jsem si rozhodně zopakovat nechtěla; krev se mi dostávala pod nehty a já měla vždy co dělat, abych ji zpod nich do večere vydrbala. Teta Amélie naštěstí dolů nechodila, jinak by při tom pohledu nejspíš omdlela.

„Nedáme si zítra spolu oběd?“ zeptala jsem se. „Můžu říct Martě, aby nám něco připravila, a můžeme si to pak sníst v Hyde Parku, kdybys chtěl. Mohli bychom se taky projít kolem jezera Serpentine.“

Nathaniel se trochu posmutněle usmál. „Možná bychom si mohli udělat opožděnou narozeninovou procházku kolem jezera příští týden, co ty na to? Opravdu by mě zajímalo, k čemu se ty a strýc Kadáver v tom malé domku hrůz chystáte.“ V jeho očích to zajiskřilo náznakem problémů. „Dělá mi starosti, že musíš koukat na tolik krve. Pro tvou křehkou ženskou povahu to nemůže být nic dobrého.“

„Vážně? Kde v lékařském slovníku stojí, že by si žena nedokázala s něčím takovým poradit? Co mají muži, co ženy

ne?“ škádlila jsem ho. „Netušila jsem, že jsou mé vnitřnosti křehoučké, zatímco ty tvé jsou ukuté z ocele.“

Nasadil laskavější tón a přešel rovnou k tomu, co ho trápi-lo. „Otec bude zuřit, jestli zjistí, co opravdu děláš. Obávám se, že poslední dobou je na hranici přičetnosti. Jeho bludy začínají být... znepokojivé.“

„Jak to?“

„Já – jednou ráno, když myslel, že všichni ještě spí, jsem ho přistihl, jak brousí nože a mluví sám se sebou.“ Promnul si spánky. Jeho úsměv se vytratil. „Možná si myslí, že může bacily ubodat dřív, než vniknou do našeho domu.“

To byla jistě znepokojující novinka. Naposledy, když se otec začal takhle chovat, mě nutil vždy, když jsem odcházela z domu, nosit ochrannou masku, abych se něčím nenakazila. Přestože jsem nad věci jako marnivost povznesena, nesnášela jsem ty pohledy lidí, když jsem se vydala ven. Projít si něčím takovým znovu by bylo zdrcující.

Nasadila jsem velký úsměv.

„Děláš si přehnané starosti.“ Políbila jsem ho na tvář a cestou ke dveřím pronesla žoviálně: „Když si nedáš pozor, přijdeš o všechny ty své úžasné vlasy.“

Nathaniel se zasmál. „Beru na vědomí. Hezké narozeniny, Audrey Rose. Doufám, že si to, k čemu se chystáš, báječně užiješ. Buď ale opatrná. Víš, že strýc umí být tak trochu... blázen.“

O dvacet minut později jsem už stála ve strýcově sklepní laboratoři a uvykala zápachu něčí noční můry.

Mrtvé tělo vydává odporně nasládlý zápach, na který si člověk musí vždycky chvíli zvykat. Čerstvá, nepoškozená těla jsou cítit spíš jako kuře. Ale těla, jež jsou již několik dnů v rozkladu, je trochu těžší ignorovat, bez ohledu na to, kolik s nimi již má člověk zkušeností.

Mary Ann byla zavražděna před necelým dnem, ale silný zápach, jenž připomínal chciplou krysu, dával tušit, jak brutální jsou její zranění. Než jsem vešla dovnitř, odříkala jsem tichou modlitbu za její nebohou duši a zohavené tělo.

Světlo ze stropní plynové lampy vrhalo na brokátové tapety ponuré stíny dvou postav, jež se skláněly nad mrtvolou položenou na pitevním stole. Člověk nemusel být génius, aby mu došlo, že to tělo patří subjektu ranní přednášky, a člověkem, jenž tam stál po boku mého strýce, byl onen spolužák, který mě tak doplaval.

Ze zkušenosti jsem věděla, že nemám strýce rušit, když zkoumá důkazy. V tu chvíli jsem za toto pravidlo byla neobvykle ráda, když Thomasovi znovu popisoval – v ještě větších podrobnostech – zohavení hrdla oběti. Bylo mi na té ženě něco povědomého a já nedokázala přestat myslet na to, jaký asi měla život, než skončila tady před námi.

Možná existují lidé, kteří ji milovali – manžel nebo děti – a právě teď truchlí pro její ztrátu a nevědí, čím vším si prošla.

Smrt se neohlíží na pomíjivé věci jako společenské postavení nebo pohlaví. Přichází si pro krále a královny stejně jako pro prostitutky a zanechává v srdcích jejich blízkých lítost. Co jsme mohli udělat jinak, kdybychom věděli, že je konec tak blízko? Zaplašila jsem ty myšlenky. Příliš jsem se přiblížila ke dveřím svých emocí, které jsem již uzamkla.

Potřebovala jsem se nějak rozptýlit a tohle místo k tomu díkybohu bylo jako stvořené. Mahagonové police lemující stěny místnosti a na nich stovky skleněných nádob se vzorky. Všechny byly pečlivě katalogizovány a seřazeny podle abecedy – což byl úkol, který jsem dostala vloni na podzim a dokončila ho teprve nedávno.

Celkem jsem napočítala bezmála sedm set různých vzorků, což je sbírka, na jakou by mohlo být pyšné kdejaké muzeum.

Přejela jsem prstem po sklenici s naloženým tělem, kterou jsem měla nejbliž. Popisek vyvedený mou drobnou kurzívou na ní hlásal, že se jedná o průřez žábou. Lehce štiplavý odér formalínu prostupoval vším, co se v tomto sklepním brlohu nacházelo, a přehlušoval dokonce i nasládlý pach rozkladu, nicméně na mě působil podivně konejšivě. Tiše jsem vzala nádobu s játry, která jsem vyjmula při včerejší pitvě, a přidala ji na polici. Byl to můj první příspěvek do sbírky.

Mou pozornost zaujalo něco, o čem jsem se domnívala, že to jsou šaty slečny Nicholsové. Krvavé skvrny nebylo na tmavém materiálu moc dobře vidět, nicméně s ohledem na povahu útoku, jenž byl na ní spáchán, jsem si je tam představovala. Malé šněrovací boty byly celé od bahna, které zašpiniilo stůl, na němž stály. Byly značně opotřebené a vypovídaly o nuzných poměrech jejich majitelky.

Po zádech mi přeběhl mráz, který neměl s děsivou scénou, jež se přede mnou odehrávala, nic společného. V této části domu bylo nezbytné udržovat nízkou teplotu, jinak by se vzorky příliš rychle kazily.

Volnější mušelinové šaty, do kterých jsem se převlékla, mi před chladným vzduchem poskytovaly pramalou ochranu, ale rozhodla jsem se, že radši budu pracovat v nich než v těch elegantnějších s korzetem, v nichž jsem odjela z domu, i když jsem si musela třít paže, abych se zahřála.

Přelétla jsem pohledem po policích naproti, plných lékařských časopisů a nástrojů, jež by neznalému pozorovateli mohly připadat poněkud děsivé. Amputační nůž se zahnutou, kose podobnou čepelí, pilky na kosti a působivé skleněné a kovové injekční stříkačky byly jako vystřižené z nějakého gotického románu, například z toho, který jsme s Nathanielem měli v dětství nejradši: z *Frankensteina*. Pokud by někdo byl tak pověřivý jako můj otec, mohl by je snadno považovat za nástroje pekelné.

Tajuplné ticho narušil hlas strýce, jenž, zatímco hledal další zranění, k nimž během vraždy došlo, začal odříkávat základní údaje jako výšku, pohlaví a barvu očí a vlasů. Všechny jsem si je pamatovala ze zápisu v sešitě.

Pozorovala jsem Thomase, jak je s mechanickou přesností zapisuje do pitevního protokolu, prsty ještě víc od inkoustu, než měl ve třídě. Zapisování poznámek bylo obvykle mým úkolem, když jsem při takovýchto procedurách asistovala. Trpělivě jsem stála a čekala, nasávala do plic chemické výpary ve vzduchu a naslouchala tichým mlaskavým zvukům, jež doprovázely roztahování řezů, přičemž jsem se snažila ignorovat, jak se mi zvedá žaludek. Vždy mi chvíli trvalo, než jsem se na něco takového nervově připravila.

O pár vteřin později si strýc všiml, jak postávám v koutě, a pokynul mi, abych si vzala zástěru a připojila se k nim.

Když jsem přistoupila k mrtvole blíž, měla jsem pocit, jako kdyby se brána mezi mým srdcem a hlavou uzavřela a veškeré mé emoce zůstaly na druhé straně. Jakmile jsem stála nad tělem, nespatořovala jsem v něm už živého člověka, jemuž kdysi patřilo. Viděla jsem v něm jen schránku, která po něm zůstala, a zvědavost mě pohltila tím nejhorším možným způsobem.

Tělo se změnilo z poměrně laskavě vyhlížející ženy na další mrtvolu bez tváře; s jí podobnými jsem toto léto měla spoustu zkušeností. Části těla té ženy byly zakryty kusy látky, aby jí dodaly trochu decentnosti, ačkoli já jsem na jejím stavu nic decentního nespatořovala.

Její pokožka byla bledší než ta nejjemnější ručně malovaná keramika, kterou matka zdělila po své babičce z Indie. Jen pod spodní čelistí se jí táhla jasně patrná podlitina. Tvrdý život jí připravil o jemnost, jež z ní kdysi, jak jsem si představovala, musela vyzařovat. A ani smrt se k ní nezachovala nijak vlídně, když ji uchvátila do svého nemilosrdného objetí.

Alespoň že měla zavřené oči. Tím však jakýkoli náznak klidu končil. Podle strýce jí chybělo pět zubů a na jazyku měla tržnou ránu, což naznačovalo, že ji vrah, než jí podřízl hrdlo, omráčil úderem do hlavy. Tím výčet méně hrozivých zranění končil.

Pohledem jsem zabloudila ke spodní části břicha, kde měla na levé straně velkou řeznou ránu. Strýc Jonathan prve ve třídě nepřeháněl, když říkal, že je ta rána rozeklaná a velmi hluboká. Po pravém boku těla se táhlo několik menších řezů, z nichž ani jeden, co jsem měla možnost vidět, nevypadal tak hrozivě.

Pochopila jsem, proč se strýc zmiňoval o tom, že vraždu mohl spáchat někdo, kdo měl obě ruce stejně zručné. Zhmoždění na čelisti naznačovalo, že ji vrah chytil levou rukou za tvář a řez na jejím levém boku provedl s největší pravděpodobností pravačkou. Pokud ovšem nebyli vrazi dva...

Zatřásla jsem hlavou a znovu se soustředila na horní část těla. Rány nožem na krku vypovídaly o nesmírné brutalitě útoku. V mém novém emocionálně odtažitém stavu mi však nečinilo žádné potíže na ně pohlédnout. Na chvíli mě napadlo, jestli by tetička Amélie poznamenala, že jde o další ránu mému morálnímu charakteru.

„Děvčata by se měla zajímat o krajky, a ne o morální skandály,“ řekla by.

Snila jsem o dni, kdy dívky budou nosit krajky a chodit nalíčené – nebo zcela nenalíčené a třeba v šatech z pytloviny, kdyby se jim zachtělo – a budou moci pracovat v oboru, který si samy zvolily, aniž by to bylo považováno za něco *nepatřičného*.

Strýc najednou uskočil a kýchl. Ihned se mi vybavily řeči o vzduchem přenosných nemocech. Chvilku mi trvalo, než jsem se uklidnila. Nehodlala jsem přejímat otcovy obavy, jež by mi pak bránily vykonat, co je třeba.

Strýc luskl prsty a ukázal na jeden ze čtyř chirurgických skalpelů položených na kovovém tácu. Zvedla jsem ho a podala mu ho jako obvykle. Použité nástroje jsem si pak od něj brala a namáčela je do lihu. Když nastal čas na vyjmutí orgánu, mívala jsem tác se sklenicí na vzorky připravený dřív, než o ně vůbec požádal.

Věděla jsem dobře, co je moje práce.

Souhlasně zabručel a potěžkal ledviny, jednu po druhé.

„Levá váží asi sto třicet sedm gramů.“ Thomas tu informaci rychle zapsal a v mžiku byl připravený na další strýcova slova. Ten nic neříkal, zcela pohroužen do práce. Mou přítomnost nevnímal o nic víc než nábytek v místnosti. Zcela mne opomíjel, dokud nebude něco potřebovat. „Pravá je trochu menší, přibližně sto devatenáct.“

Strýc z každé z nich odřízl po jednom kousku a oba kousky uložil na Petriho misky pro další testy. Stejně postupoval se srdcem, játry, střevy a mozkem. Bílou zástěru měl stále víc od krve, ale ruce si po vyjmutí každého z orgánů pečlivě umyl, aby zabránil kontaminaci důkazů.

Nebylo prokázáno, že by k něčemu takovému mohlo dojít, ale strýc v tomto ohledu zastával svou vlastní teorii. „Konvenční společnost ať jde třeba k čertu,“ klel. „Já vím, co vím.“

Vzhledem se příliš nelišil od řezníka. Sama jsem dokonce mrtvé lidi nepovažovala za nic víc než zvířata, která nejsou vyvržena za účelem potravy, ale ve jménu vědy.

Když odstraníte svrchní vrstvy, tolik se od nich nelišíme.

Div jsem se svým absurdním myšlenkám nezasmála. Dva-krát do roka nás navštěvovala tetička Amélie a sestřenka Líza. Jedním z účelů těch návštěv bylo, abych se na okázalých čajových dýcháncích, které jsme za tímto účelem pořádali, seznámila s děvčaty v mém věku. Tetička Amélie doufala, že pak budu na podobné večírky dál chodit sama, ale to byl omyl. Dívky, jež na čaje chodily, mě nechápaly, což byl přesně ten

důvod, proč jsem několik posledních měsíců všechna pozvání odmítala. Nesnášela jsem ty jejich soucitné pohledy a nedokázala jsem si představit, jak jim vysvětluji, jak trávím odpoledne. Některé z nich považovaly za obscenní, když měly zabořit příborový nůž do citronového tvarohu. Jaká by to pro ně byla hrůza, kdyby se dozvěděly, že řežu skalpelem do krvavé tkáně!

Ucítila jsem, že se mi do bot dostalo něco chladného a vlhkého. Nevšimla jsem si kaluže krve, v níž jsem teď stála. Rychle jsem popadla pytel s pilinami a rozsypala je na zem, takže vypadaly jako tenká vrstva rezavě zbarveného sněhu. Budu se muset svých pantoflíčků zbavit dříve, než přijdu domů, není třeba novou služebnou děsit ještě víc než obvykle, kdy se vracím domů se skvrnami z denní práce.

Strýc luskl prsty a obrátil tak mou pozornost zpět k naší práci.

Když vydezinfikoval pilku na kosti, s jejíž pomocí otevřel mozkovnu, a vrátil ji zpátky na polici, byla pitva hotová. Tělo pak sešil jako zkušený krejčí, jen s tím rozdílem, že namísto jemné látky sešíval kůži. Pozorovala jsem, jak se temně nachový řez ve tvaru Y uzavírá černou nití.

Koutkem oka jsem si všimla, jak si Thomas horečně kreslí skicu těla v posledním stavu. Tužka tančila po papíře, tu pomaleji, tu rychleji. Závistivě jsem musela přiznat, že opravdu uměl docela dobře kreslit. Jeho nákresy nám pomohou s vyšetřováním, až bude tělo převezeno do márnice.

„Poznáváš zemřelou, Audrey Rose?“

Obrátila jsem svou pozornost ke strýci. Sundával si zástěru, pohled upřený do mých očí. Kousla jsem se do rtu a podívala se na ženinu znetvořenou tvář. Nemohla jsem se zbavit pocitu, že ji znám, ale nedokázala jsem ji nikam zařadit. Pomalu jsem s pocitem porážky zakroutila hlavou.

„Pracovala ve vaší domácnosti. Krátce.“ Stud do mě začal své spáry – pořád jsem tu ubožačku nepoznávala. Jak

zvrácené; nevšimnout si někoho ve svém vlastním domě. To si ode mne Mary Ann nezasloužila. A od celého světa. Cítila jsem se opravdu hrozně. Strýc se otočil ke dřezu. „Bylas v té době nemocná.“

Thomas prudce zvedl hlavu od papíru a začal mě zkoumat, jestli si nevšimne nějakých známek přetrvávající nemoci. Jako kdyby mu to nebylo jedno. Nejspíš mu záleželo jenom na tom, aby se sám nevystavil nějakému potenciálnímu nebezpečí. Tváře mi vzplály a já se radši začala rychle věnovat vzorkům.

„Co jste si vy dva z dnešního cvičení odnesli?“ přerušil strýc Jonathan tok mých myšlenek, zatímco si ruce a předloktí drhl kostkou karbolového mýdla. „Nějaké zajímavé teorie?“

Okamžitě jsem po té příležitosti, že teď, když nejsem obklopena spolužáky, mohu konečně promluvit, skočila. Pociťovala jsem vzrušení nad tím, že mám konečně možnost před Thomasem uvést své teorie. Chtěla jsem mu ukázat, že není jediný, kdo má bystrý mozek.

„Ať už je za tu vraždu zodpovědný kdokoli, musel mít znalosti z lékařství,“ řekla jsem. „Mohlo by například jít o někoho, kdo pracuje v márnici. Nebo někoho, kdo absolvoval alespoň přednášky z chirurgie.“

Strýc přikývl. „Dobře. Pokračuj.“

Povzbuzena strýcovým souhlasem jsem tělo obešla. „Útočník ji mohl chytit za obličej a pak ji úderem omráčit.“ Přemýšlela jsem o poraněních a místech, kde se nacházela. „Také ji mohl dopravit jinam. Náš vrah potřeboval čas, aby své zákroky mohl nerušeně provést.“

Při pomyšlení, že naši bývalou služebnou někdo omráčil, aby ji pak odvedl na jiné, vlhké a ponuré místo někde ve sklepech, mi po celém těle přeběhl mráz. Přestože jsem si na ni nevzpomínala, vyvolávala ve mně představa, jak plná života a energie pracuje v našem domě, jistý pocit viny. Chtěla jsem

jí pomoci alespoň po smrti, když jsem jí za jejího života tak těžce zklamala. Možná by byla ještě naživu a měla slušnou práci, kdybych měla odvahu postavit se chronické potřebě svého otce služebnictvo každých pár týdnů obměňovat.

Ruce spuštěné podél těla se mi zařaly v pěsti. Odmítala jsem, naprosto rezolutně *odmítala*, aby to kruté zacházení, kterého se jí dostalo, viníkovi beztrestně prošlo. Byla jsem odhodlaná udělat cokoli, co bude v mých silách, abych tenhle případ vyřešila. Pro ni, pro slečnu Nicholsovou. A pro všechny ostatní dívky či ženy, jimž nikdo nedopřával sluchu a společnost je ignorovala.

Máma by udělala to samé.

Všechny ostatní myšlenky mi z hlavy vytlačila děsivá realita, již jsme čelili. „Musel jí podříznout hrdlo na místě, kde by větší množství krve nevzbudilo žádnou pozornost. Možná ji dopravil na jatka a udělal to tam.“

Z místa, kde u těla stál Thomas, se ozvalo posměšné odfrknutí. Rázně jsem se k Thomasovi otočila čelem, rozvázala si zástěru s co největší nelibostí, jakou jsem byla schopna dát najevo, a hodila zástěru do koše na prádlo. Bylo mi jasné, že se určitě zase červenám, nicméně jsem doufala, že si ruměnc v mé tváři vyloží jinak.

„Co vám na tom přijde tak zábavného, pane...?“

Uklidnil se a povstal.

„Thomas Cresswell, k vašim službám, slečno Wadsworthová.“ Lehce se přitom ironicky uklonil, znovu se napřímil do své impozantní výšky a usmál se. „Pobavilo mě to, protože by něco takového vraha stálo spoustu práce. Odtáhnout ji na jatka *poté*, co podstoupil to riziko, že ji omráčí.“ Znovu si odfrkl. „To mi přijde poměrně zbytečné.“

„Pardon, ale vy –“

Thomas zavřel blok, do kterého kreslil, obešel mrtvolu a nevychovaně mi skočil do řeči. „Obzvláště, když ji mohl